

Κώστας Χ. Πασχάλης

Μάνα ...γένναμε...!

Ο νεαρός πατέρας μιλώντας στο τηλέφωνο, με την χαρακτηριστική ντοπιολαλιά του, ανακοινώνει περιχαρής στην Μάνα του (με κεφαλαίο γράμμα η μάνα) την είδηση της γέννησης του παιδιού του.

Θυμήθηκα το περιστατικό αυτό, αμέσως μετά την ανακοίνωση της νέας κυβέρνησης, που ώθησε ικανό αριθμό συμπολιτών μας, να φωνάξουν και αυτοί με τη σειρά τους: «γένναμε, γένναμε...».

Από τη μία στιγμή στην άλλη γίναμε αυτόπτες μάρτυρες ενός επώδυνου τοκετού, που υπήρξε το αποτέλεσμα της «ανοικείας» συνένυρσης μεταξύ (πρωτίστως) των δύο κυρίαρχων πολιτικών δυνάμεων της χώρας.

Αυτών που αποφάσισαν να «αμαρτήσουν» για να σώσουν (όχι το παιδί τους, αλλά) την πολλαπλώς εκτεθειμένη «τιμή» της πατρίδας και ίσως και τη δική τους, που βαναυσότατα έχει τρωθεί εδώ και καιρό.

Οι πολίτες αυτής της χώρας, που «τυπικά» έχουν και το νόμιμο δικαίωμα να καθορίζουν με τη ψήφο τους το μέλλον το δικό τους και της χώρας τους, κατά «σύμπτωση» δεν ερωτήθηκαν. Περιορίστηκαν στο να παρακολουθούν εκόντες, άκοντες, ένα δακρύβρεκτο σήριαλ πολλών επεισοδίων, με προβλεπόμενο σενάριο, όπου: □ Δύο γόνοι αντίπαλων πολιτικών φατριών, που τους χωρίζει «απύθμενο» μίσος, αναγκάζονται μπροστά στην άσχημη τροπή που έχει πάρει η ζωή τους, να ξεπεράσουν όλα εκείνα που τους χωρίζουν και να ενώσουν την τύχη τους για να ανταπεξέλθουν στις απαιτήσεις των δύσκολων καιρών.

Το ενδιαφέρον βεβαίως σ' αυτή τη σύμπραξη, που εκ των πραγμάτων φέρει και το σασπένς της σεναριακής ανατροπής, εστιάζεται στο ότι η συμφωνία καθορίζει πως τα δυο συμβαλλόμενα μέρη όταν και εφόσον αποκαταστήσουν την τρωθείσα τιμή της Πατρίδας θα ξαναστήσουν τις παρατάξεις τους σε θέση μάχης για να μπορέσουν να κρατήσουν ζωντανό το «εθνικό αφήγημα». Αυτό ακριβώς το «αφήγημα» που κανοναρχεί (καταδυναστεύοντας) το δημόσιο βίο της χώρας εδώ και πολλά πολλά χρόνια.

Στο μεταξύ και καθόσον το «σήριαλ» βρίσκεται, μόλις, στα πρώτα του επεισόδια, η κυρίαρχη εντύπωση είναι πως αδυνατεί να διεκδικήσει υψηλή τηλεθέαση. Παρά τη μεγάλη διαφήμιση και παρά τις υψηλές προσδοκίες των εμπνευστών του, δείχνει να υστερεί σε πολλά επιμέρους επίπεδα. Λείπει η δράση και η πλοκή, οι κύριοι χαρακτήρες δείχνουν αδούλευτοι και εκτός ρόλου, ενώ η ανάπτυξη της σεναριακής ιδέας παραμένει κοινοτοπή, για να προσελκύσει και το υποτυπώδες έστω ενδιαφέρον.

Παρ' όλα αυτά, από ότι φαίνεται θα ολοκληρώσει τον κύκλο των επεισοδίων του, καθώς το κόστος παραγωγής του είναι ιδιαίτερα υψηλό.

Αν δεν υπάρξουν κάποιες «έκτακτες» (πλην αναμενόμενες) σεναριακές επιπλοκές που θα κεντρίσουν το ενδιαφέρον, το βάρος της εξέλιξης θα μετατοπιστεί προς το τέλος. Ένα τέλος που θεωρητικά τουλάχιστον θα αποτελέσει την απαρχή ενός νέου σήριαλ, εξίσου κοινοτόπου βέβαια, πλην ικανού (λόγω του εθισμού των θεατών) να φέρει ξανά την υψηλή τηλεθέαση.

Στο μεταξύ και μέχρι τότε, ένα άλλο «δράμα» πολύ πιο αληθινό και ανθρώπινο, γι' αυτό και απρόβλεπτο, με πρωταγωνιστές τους χιλιάδες των πολιτών που σηκώνουν το αβάστακτο βάρος της δεινής καθημερινότητάς τους, θα «παίζεται» παράλληλα, «απειλώντας» να μεταφέρει τα δρώμενα από την οθόνη στους δρόμους και στις πλατείες. «Δράμα» με συνεχείς ανατροπές και συγκρούσεις, έξω και μακριά από το κοινοβουλευτικό «θερμοκήπιο», έξω και μακριά από τις συνήθειες και δοκιμασμένες «συνταγές» του παρελθόντος.